

РЕШЕНИЕ

№ 1992

гр. София, 04.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. III-В СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и седми март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Николай Димов

Членове: Велина Пейчинова
Теодора Иванова

при участието на секретаря Юлия С. Димитрова Асенова
като разгледа докладваното от Николай Димов Въззивно гражданско дело № 20231100500725 по описа за 2023 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.258- чл.273 ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на Д. Б. С. срещу решение от 21.01.2022 г., постановено по гр.дело № 60549/2020 год. по описа на СРС, I Г.О., 45 състав, с което е признато за установено в отношенията между страните по предявените от „Б.Ф.“ ООД, ЕИК *****, срещу Д. Б. С., ЕГН *****, искове с правно основание чл.422 ГПК, че Д. Б. С. дължи на „Б.Ф.“ ООД, сумата от 450 лв./ четиристотин и петдесет лева/, представляваща главница по договор за потребителски кредит „BestCredit до заплата“ № 2000349/14.09.2018 г., ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на заявлението по чл.410 от ГПК-06.03.2020 г. до окончателното изплащане на вземането, сумата в размер на 14,35 лв.- договорна лихва за периода 09.11.2018 г.- 12.10.2018 г., сумата в размер на 63,88 лв.- мораторна лихва върху главницата за периода 12.10.2018 г.- 25.02.2020 г., за които вземания в полза на ищеца е издадена заповед за изпълнение по чл.410 ГПК по ч.гр.дело № 12558/2020 г. по описа на СРС, 45 състав. С решението на съда е осъдена Д. Б. С., ЕГН *****, да заплати на „Б.Ф.“ ООД, ЕИК *****, сумата в размер на 221,74 лв., деловодни разnosки в заповедното производство на основание чл.78, ал.1 ГПК, както и сумата в размер на 107,20 лв.,

деловодни разноси в исковото производство на основание чл.78, ал.1 от ГПК. Твърди се, че решението е неправилно и незаконосъобразно. Претендира присъждане на направени разноси по делото.

Въззиваемата страна - ищец „Б.Ф.“ ООД, гр.София, чрез управителя М.В.-Д. с писмена молба депозирана по делото, моли жалбата на ответницата като неоснователна да бъде оставена без уважение, а първоинстанционното решение - потвърдено, като правилно и законосъобразно.

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, като обсъди събраните по делото доказателства, становищата и доводите на страните, съгласно разпоредбата на чл.235, ал.2 ГПК, намира за установено следното:

Въззивната жалба е допустима - подадена е в срока по чл.259, ал.1 от ГПК от легитимирана страна в процеса срещу първоинстанционно съдебно решение, което подлежи на въззивно обжалване, поради което следва да се разгледа по същество.

Разгледана по същество въззивната жалба е **НЕОСНОВАТЕЛНА**.

Софийски градски съд, като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, намира, че фактическата обстановка се установява така както е изложена от първоинстанционния съд. Пред настоящата въззивна инстанция не са ангажирани нови доказателства по смисъла на чл.266 от ГПК, които да променят така приетата за установена от първоинстанционния съд фактическа обстановка. В тази връзка в мотивите на настоящия съдебен акт не следва да се преповтарят отново събраните в първата инстанция доказателства, които са обсъдени правилно, като са преценени релевантните за спора факти и обстоятелства.

Предвид възприемането на установената от първоинстанционния съд фактическа обстановка, съдът достига до следните правни изводи:

С приемането на новия ГПК, в сила от 01.03.2008 г. бе въведено ограниченото въззивно обжалване. Съгласно императивната норма на чл.269 от ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението и по неговата допустимост- в обжалваната част, а по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата. Това означава, че в решаващата си дейност въззивният съд следва да се ограничи до преценка на валидността и допустимостта на първоинстанционното решение, **а на неговата правилност- само по посочените в жалбата конкретни доводи за неправилност на това решение**. Служебно въззивният съд проверява правилността на решението само по отношение на приложението на императивните материалноправни норми, защото прилагането на тези норми е в обществен, а не в личен интерес и поради това не може да зависи от волята на страните. Само в този случай диспозитивното начало и състезателността като доминиращи принципи на гражданско- процесуалното

право следва да отстъпят пред принципа на служебното начало. /т.1 от ТР № 1/2013г. на ОСГТК на ВКС/.

В случая обжалваното решение е **валидно и допустимо**, като при постановяването му не е допуснато нарушение на императивни материалноправни норми. Решението е и **правилно**, като на основание чл.272 ГПК въззивният състав препраща към мотивите изложени от СРС обосноваващи окончателен извод за основателност на предявените по реда на чл.422, ал.1 от ГПК от ищеца „Б.Ф.“ ООД, гр.София срещу ответницата Д. Б. С., установителни искиове с правно основание чл.240, ал.1 от ЗЗД и чл.86, ал.1 от ЗЗД. При правилно разпределена доказателствена тежест съобразно нормата на чл.154 от ГПК и изпълнение на задълженията си, посочени в нормата на чл.146 от ГПК, първоинстанционният съд е обсъдил събраните по делото доказателства, като е основал решението си върху приетите от него за установени обстоятелства по делото и съобразно приложимия материален закон. В обжалвания съдебен акт са изложени конкретни мотиви по отношение разкриване действителното правно положение между страните и разрешаването на правния спор. Изводите на съда са обосновани с оглед данните по делото и събраните по делото доказателства.

В жалбата на ответницата не са изложени каквито и да е конкретни доводи и твърдения, относими към предмета на спора. Жалбоподателката Д. Б. С., единствено е посочила общо, че решението на СРС е неправилно и незаконосъобразно, без обаче да излага каквито и да било конкретни оплаквания относими към предмета на правния спор. Изложените във въззивната жалба доводи, съдът намира, че са неотносими към предмета на правния спор, като същите не са съобразени с изразеното от СРС в диспозитива на обжалваното решение, като констатацията относно спорното право.

В т.18 от ТР № 1 от 04.01.2001г. на ОСГТК на ВКС, както и в редица решения на ВКС, постановени по реда на чл.290 от ГПК е прието, че със сила на пресъдено нещо се ползва само решението по отношение на спорното право, въведено с основаниято и петитума на иска като предмет на делото, изразено в диспозитива му като констатацията относно спорното право. По силата на чл.236, ал.2 във връзка с ал.1, т.5 от ГПК, съдът се произнася с решение /като редовен и надлежен съдебен акт/ по основателността респективно неоснователността на исковете, с които е сезиран, поради което и законодателят изисква решението да съдържа "какво постановява съдът по съществуването на спора". Релевираните възражения на страните, било правоизключващи, правопроменящи или правоизменящи, заявени като защита срещу предявен иск, безусловно подлежат на обсъждане в мотивите на съдебния акт, които се излагат към решението и съответно имплицитно се съдържат в диспозитива на решението по същество, доколкото тяхната основателност може да обуслови краен извод за несъществуването, липса или погасяване на конкретно защитимото материалното

право, или за неговата трансформация от гледна точка на изискуемост, ливидност. Безалтернативен е изводът, че със сила на пресъдено нещо се ползва само решението по отношение на спорното право, въведено с основаниято и петитума на иска като предмет на делото, изразено в диспозитива му като констатация относно спорното право, а изложеното в мотивите - само по изключение досежно възраженията за право на задържане и прихващане/ чл.298, ал.4 от ГПК/. С Тълкувателно решение № 1/04.01.2001 г. на ОСГК на ВКС - т.18, което в тази си част не е изгубило значение при действието на приетия през 2007 г. и приложим към конкретното дело Граждански процесуален кодекс, е разрешен по задължителен за съдилищата начин въпросът за обжалваемостта на мотивите към съдебно решение. Според дадените указания, на обжалване подлежи самото решение /т. нар. диспозитив/, с което съдът се произнася със сила на пресъдено нещо относно съществуването на спорното материално право, въведено с основаниято и петитума на иска като предмет на делото. Мотивите към решението, които съдържат констатации за доказателствени факти, юридически факти и преюдициални правоотношения, не са източник на правни последици и не са част от решението. Поради това те не могат да бъдат предмет на самостоятелно въззивно и касационно обжалване, отделно и независимо от решението по съществото на правния спор. В този смисъл са решение № 167/09.11.2010 г. по т.дело № 1012/2009 г. на ВКС, Т.К., II т.о., определение № 60521/28.09.2021 г. по т.дело № 1532/2020 г. на ВКС, Т.К., I т.о. и други.

За разлика от въззивното обжалване по ГПК /отм./, при въззивното обжалване по действащия ГПК - чл.269 от ГПК, порокът следва да е указан чрез посочване в какво точно се изразява, за да може въззивният съд да извърши проверка за правилността на първоинстанционното решение до посоченото. Ако жалбата не съдържа конкретно указание за порочността на първоинстанционния съдебен акт, същата е допустима и подлежи на разглеждане, но въззивният съд не може да формира собствени изводи по съществото на спора и за правилността на първоинстанционното решение, а следва да го потвърди - чл.271 и чл.272 ГПК. Т.е въззивна жалба без изложени конкретни съображения за неправилност на първоинстанционното решение, макар и допустима, е неефективна, тъй като не позволява друга проверка, освен валидността и допустимостта на обжалвания акт.

Въпреки, че съгласно разпоредбата на чл.260, т.3 от ГПК въззивната жалба следва да съдържа "указание в какво се състои порочността на решението", липсата на указание относно порочността на решението не прави тази жалба нередовна и съответно не е основание за оставянето ѝ без движение и последващото ѝ връщане /по аргумент от чл.262, ал.1 и 2 от ГПК/. Във въззивната жалба или в подадено преди изтичане на срока за обжалване допълнение към нея жалбоподателят следва да изчерпи всички свои доводи срещу правилността на фактическите и правни изводи на

първоинстанционния съд. Извън този срок жалбоподателят не може да допълва въззивната си жалба с нови доводи, обуславящи неправилност на решението, когато тези доводи не са свързани с прилагането на императивни материалноправни норми. Да се приеме обратното /че жалбоподателят може да допълва въззивната си жалба с доводи за неправилност на решението неограничено, до приключване на делото пред въззивната инстанция/ би обезсмислило въведените в чл.266, ал.2 от ГПК времеви ограничения за попълване на делото с нови факти и доказателства. /в този смисъл постановеното по реда на чл.290 от ГПК решение № 246 от 23.10.2013 г. по гр.дело № 3418/2013 г., Г.К., I г.о. на ВКС/.

С оглед на това и предвид липсата на конкретни оплаквания в жалбата на въззивника- ответник във връзка с незаконосъобразността на обжалваното решение, относими към предмета на спора, въззивната проверка следва да се ограничи до въпросите, за които въззивният съд следва да следи служебно. При тази служебна проверка се установява, че първоинстанционното решение е валидно и допустимо. Същото е и правилно, като не са нарушени императивни материалноправни норми, а по останалите въпроси въззивният състав препраща към мотивите на СРС на основание чл. 272 ГПК.

По изложените съображения и поради съвпадане на приетите от двете инстанции изводи, въззивната жалба следва да бъде оставена без уважение, като неоснователна, а обжалваното с нея решение, включително и в частта на разноските, като правилно и законосъобразно следва да бъде потвърдено на основание чл.271, ал.1 от ГПК.

По отношение на разноските за въззивното производство.

С оглед изхода на спора на въззивника- ответник не се следват разноски за настоящата въззивна инстанция. При липса на направено искане за присъждане на разноски, такива не следва да се присъждат и на въззиваемата страна- ишец по делото.

Така мотивиран Софийски градски съд, Г.О., III-В състав,

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 20025930 от 30.03.2022 г., постановено по гр.дело № 66817/2019 г. на СРС, I Г.О., 47 състав, **в обжалваната част.**

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на касационно обжалване по арг. на чл.280, ал.3 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____